

T

Tuphbagarskegen

T
36
Satans jämmertliga grase-
rande wid Tyskbagarsbergen,
Julastonen, det märk-
wärdiga året 1818.

Stockholm,

Tryckt hos Carl Nyberg, 1819.

Ellen Sjöstrand

Till det Högt och respectiva Publicum.

Förfräcks icke, gunstbenägna läsare, öfwer den tittel jag walt. I mitt tycke är den så god som någon annan af de många, hwaraf Dagligt Allehanda nu till Julen warit upföldt; men om du icke skulle tycka så med, högt uplysta allmänhet, så är jag lika willig som skyl dig att säga ordsaken, hwarföre jag walt den. Författaren har, liksom hwarje annan etherns son, twänne hufwudmål för sitt begär — äran och utkomsten. I våra tider har man litkwäl börjat finna, att den förra utan den sednare betyder ingenting, ja! mindre än intet. Äran upfyller icke ens de första behofwen af rock och spis, än mindre ger den böggerligt anseende, titlar, sijernor och embeten. Swårtom äro utkomstens större eller mindre grader tillräckliga, att skänka allt detta. Man kan således, om man håller ett godt bord, ett wackeret equipage, en grannt möblerad wåning, befunnerligen om man icke atiför hårdt tillåser sin pulpet, så kan man, säger jag, utan ringaste swårighet dölja det sått,

hwarpå man åtkonmit medlen därtill, wore de än de minst hederliga, ty ingen kan wara bartig nog, att wäcka fråga derom. Det är eljest förunderligt, min goda läsare, hwad penningen — jag menar stora summor — har magt öfwer oss, arma dödliga. Den duger ej allenast att betala handlanden och handwerkaren; den är äfwen i stånd att insöfwa rättwisan, att framkalla berömmet, att winna sjelfwa den, så högt b. prisade allmänna opinionen. Så t. ex. är stöld ansedd för ett skamligt brott, när nämligen någon själ 10 eller 12 riksdaler, blir upträckt och får spö därför. Men i samma progression som man tagit mycket, försvinner också det wanhedrande däruti. Om således någon stulit t. ex. femhundra tusen Riksdaler, så stå ibland icke allenast alla embeten, alla hederstitlar honom öppna; det blir till och med ansedt för obeleswadt och otillbörligt, att ens i ett litet slutit sällskap, säga att han stulit. På sin höjd får man i detta fall med warsamhet yttra sig: "det är en Herre med stora egenstapcr och många talanger; i synnerhet besitter han i hög grad talangen, att förwärfwa penningar" och hela choren skall swara och säga Amen!

Stöld från Kronan är, som wi weta, lika fördömlig som någon annan och straffas lika strängt — nota bene, då det sker i små partier. Men är det icke besynnerligt! Om

ån någon skulle, genom ogunstiga stjernors inflytande råka att bli affatt för egennytt, så kan han icke desto mindre ett par år därefter åka med två par hästar och njuta den lyckan, att se Furstar och Kejsare på sina diener, sina gouteer och fêter. Är det icke kuriozt?

En annan som icke egenteligen stjal, men på annat sätt lägger sig till sin nästas egendom, t. ex. som utredningsman i en concours-massa, om ån Couratorerne på egen hand gjort cessionen; om han plundrar både debitorn och fordringsägarena, om han aldrig så föräckt ej blott moralens och billighetens föreskrifter, men äfwen sjelfwa lagen, så är han därföre lika hederlig karl, lika ansedd, lika firad — hwad säger jag? — lika, nej mycket mer än för, i den mån han vigtat sig af rofwet, under det den arma debitorn drifwes från sin egendom, blottställes för armodet, föräckt och årlöjet, såfångt anropar lagen om skydd och rättwisa, såfångt af den allmänna rättskänslan begär medlidande och deltagande.

Det förstås, att jag med allt detta icke syftar på mitt fåra fädernesland, hwarest, som hwar man wet, endast dygden, snillet, talangen och kunskaperna äro värderade, framdragna och belönda.

Men, frågar man, hwad hör nu allt detta hit? Jo rätt mycket, min-gunstiga läsare. Litteratören måste äfwen lewa. Han gör wäl inga anspråk på wåning, bord, hästar och wagn, måttåker, m. m. Han begär endast liten affättning på sina tillverkningar; och som det stundom händer, äfwen i hans metier, att icke just warans godhet, utan den lockande skylten ger köpare, nödgas han icke uthänga en sådan. Det händer wäl någon gång, och icke just sällan, att innehället icke svarar mot titeln; men goda allmänhet, förläse du, näst författarens oförmåga, dig sjelf darsöre; ty hwem har wäl wandt dem wid denna speculation på din lättrogenhet, om icke du sjelf? Hur många god eller äminstone läsbar bok har icke som maculatur wöndrat till de illitterata krydd- och hökarebodarna, under det skrifter utan något slags wärde, utan det minsta lockande i annat än deras widunderliga titlar, upleswat två eller tre uplagor? Denna lilla besynnerlighet, respective publikum, hör till dina swaghetslynder, hwaraf äfwen du fått din dryga portion, och du torde ej illa upiaga, att jag här wågar påminna dig derom.

Men för att nu återkomma till saken: Försträcks icke för min titel. Jag har walt den, emedan jag icke, lik författaren till Be-

rättelsen om den store draken, den gamle ormen etc. har någon mästare Schultz, hans barn och arfwingar att dedicera den till, och ei eller kan inrycka i annonceen, att den är tryckt på fint papper i owanligt stort octavformat; äfwen kan jag ej, som samma auctor uti det Märkwärdiga året 1818, förkunna publiken någon ny undergörande källa, och jag sjelf är ättsför mycket modest, att wisja slika mina läsare hört till ändan af staden, att bland grushögarna leta efter skatter eller amuletter, besarande att de möjligtwis kunde sedan upöka mig, för att på mig gälda sin fruktlösa möda. Däremot brinner jag, liksom nämnde författare, af det lösliga begäret att få sälja min skrift. Hvad annat medel har jag wäl kunnat wälja, för att upnä detta ändamål, än att gifwa den en tittel, som om än icke just så särdeles smaktlig för sina drat, likwäl må hända kan anslå några gröfre nerf och draga en eller annan af witterhetens gynnare och älskare in uti boklådorna.

Ware detta nog sagt till Förspråk!

Det märkwärdiga året 1818 står ej en gång med ena foten qwar innom tidens tröskel — war ej detta rätt poetiskt sagdt? — och under det mången med saknad ser dess bortgång, andra med glädje och de flesta med liknöjdhet,

sitter jag och mången till mig, på min winds-
kammare och gör reflexioner öfver det förflut-
na solhvarfwet. Om det ej får bestridas att
det för mången varit rätt ledsamt och oref-
ligt, så bör man dock årinra sig den gamla
regeln att ej säga annat än godt om de af-
lidna. Wisst är det emedlertid, att det varit
rätt märkwärdigt för vårt land. Om man
ej will fästa sig wid de stora werldshändelserna,
såsom att twänne platser blifwit lediga i Swens-
ka Akademien, att genom spanmålsbreiften
mången bränwinspyanna nödgats afstadna; att
en Fiskare i Motala råkat på sin krok utdra-
ga en guldfisk och att detta synd bragt twänne
lärda män i lufwen på hwarandra för en frå-
ga, som icke hade den ringaste gemenskap med
syndet; att till grämelse och hän för så män-
ga rättsläffens patrioter, Det omedborgerliga
förslaget likwäl gått igenom, att låta ågare
af skogssektioner föryttra sin wara till hwem de
wilja, för att få den bättre betald och mera
affättlig; om man ej will tala om allt detta,
så återstår likwäl mycket annat minnesvärdt,
ehuru i en mindre skola.

Wi ha sett en gammal beswärjnings his-
toria ånyo framdragas ur sitt mörker, och en
gummas drömmar förwrida hufwudet på tu-
sendtals människor, önnu galnare än hon,
emedan de trots på hennes uppenbarelse — i

förbigående bör jag nämna, det många en-
 faldiga ansett dessa båda skrifter lika mycket
 förtjena upmärksamhet och beifran af ett ni-
 tiskt och renfärdigt Consistorium samt af uplys-
 ningens väcktare som så många andra; men
 efter så ej skett, är det tydligt att dessa hafwa
 orätt. — Wi ha sett en präst aflättas från
 sitt embete, emedan hans trossatser ej woro
 fullkomligt orthodoxa; men mången har här-
 wid tyckt, att denna man förtjent ett dylikt
 öde för trettio år sedan, emedan han låtit
 narra sig af en listig qvinnas bedrägeri och
 welat därom öfwertyga andra. Wi ha sluteligen
 sett en författare, som i många år trötat
 sina läsares tålamod och det sunda förnuftet,
 nu åter med ökad skamlöshet och arghet fram-
 tråda i dagen med en ny bundt af overt mot
 vår witterhet och des förnämsta prydnader.
 Wi ha äfwen sett denna lunta hedras med en
 lång recension, ehuru recensenten utan twif-
 wel wet huru litet han därmed utråttar mot
 författaren, emedan blott fysiska skäl äro wig-
 tiga nog, att bita på denna jernpanna.

Men ett uptråde af annan art war för-
 behället slutet af detta år, Julen war inne,
 denna Sveriges enda egentliga folkfest. Mång-
 den glömde sina mödor, sina bekymmer och
 näringsomsorger, glömde misvärt, penninge-
 brist och selande arbetsförtjenst, för att under

högtidsglädjen dränka sina sorger i en större wällesnad, i njutningen af en bättre föda, i sina förströelser eller åtminstone i hwila från sitt arbete. Qwällen war inne. Dagens góromål woro slutade. En hop syflolösa personer upfyllde gatorna och bodarna, men framför allt marknaden samt krogar och traktörsställen, medan husfäderna woro syfellsatta hemma med att hoplägga julklapparna och matmödrarna att sätta på lutfisk och sötgrötds grytorna samt tillaga astronmåltiden.

Dock, ödet leker ofta med människans viktigaste handlingar, säger titteln på en ny roman och ett gammalt ordspråk uttrar i sin naiva, kraftfulla stil, att san är en gammal skålm. En af dessa fiendliga magter — wi wesa ej hwilkendera och taga således den sednare för hufwudet — harmades likwäl öfwer Stockholmsbarnens oskyldiga nöjen och beslöt, att mängen julklapp denna astron ej skulle bortges, att mängen sötgröd skulle bli öaten eller åtas kall. Swåswande på mörka wingar öfwer den konungastiga staden, måtte han den med dystert blick från den ena tullen till den andra, spejande efter något ställe, som han kunde inwiga åt förstöringen. Först åmnade han antända ett nipperstånd i marknaden, i den förhoppning att elden därifrån snart skulle sprida sig till alla de öfriga och förtära

templen och palatsen i desß granskap. Dröjande med wälbehag wid denna tanka, såg han redan i sin inbillning halfwa staden i lågo och glädde sig så innerligt åt wederbörandes godhet, som tillåter de bara ljusen stå där utsatta för blåsten midt ibland lårt antändbara waror, att hans glädje uttröde sig i ett högt skratt. Detta förförliga skratt skakade widt omkring och skakade sjelfwa mörkrets boning. Desß andar som hörde det, trodde att deras herre hade någon förrättning för händer eller war nära att göra någon god sängst, wakenade ur sin dwala och skundade hopats up i werlden, att inhämta hans wilja och uträtta hans befallningar.

Men se! i desßamma afgrundsörsten ärnade wärksälla sin grymma förelats, upstod Stockholms flyddsande och närmade sig till honom i skarvad af en medelålders tjensteman af ett alswarsamt utseende, med lystrad knölpåk, röd näsa och bricka hängande om halsen, samt talade och sade: "drag härifrån satan, eljest skall jag, tag mig tusan d., låra dig mores! Jag förbjuder dig på embetets wägnar att tillstålla något spektakel här midt i staden; utan om du skall göra ondt, så packa dig bort på malmarna, så lårt dig är att undgå laga nåpst, hwilket dig till esterrättelse länder."

Förskräckt för den lyftade läppen, men ännu mer af den bistra, hotande ursynen, drog sig mörkrets furste tillbaka och med wreden i hjertat lofwade han likwäl att lyda, dels emedan han ej ansåg sig stark nog att göra motstånd, dels emedan han ej trodde sig böra med en fåfång process förspilla den dyrbara flygtande tiden. Han stög i största hast omkring staden och stannade slutligen på Tyskbagarsbergen. Där under sina fötter såg han en mängd usla trädkejor, öfvergifna af sina innewånare, som nu till största delen wandrat åt Stortorget eller ännu icke återkommit från sitt arbete. Husens arändbara beskaffenhet, mörkret och oflägsenheten, allt syntes honom gynnande att utföra sin föresats. Han såde då till Astaroth, som stod honom närmast: "gå, min son, utsök en tjenlig plats, låt att antända, men swär att släcka. Kasta dit dina lågor; jag skyndar imidlertid till wärdrens Gud, att begära hans biträde."

Astaroth bugade sig och lofwade att göra samma. Han ströfwade, åtföljd af sina bröder, en stund omkring i trakten, slutligen sänkte han sig till en hörnbyggning, inträdde i ett tomt rum, swängde där sitt blöß, och inom ett ögonblick hade den infernaliska elden fattat i tak och wäggar och började slå ut genom fenstret.

Imidlertid skyndade Satan till Westanwinden, som förde styrelsen för dagen, och inträdde till honom i skapnad af en ung nymp. En fin merinoskapott betäckte den skönaste kroppsbildning, emslöt det smala lishvet och smög sig förtroligt till de svåda lemmarna, förrådande formerna af en Venus de Medicis. En liten rosenröd sikeshalsduk knuten under hakan, halft fördolde det mörka håret, hvars af blott ett par lockar framskymtade, hvilande öfver den hvita pannan och ledde åskådarens blick owillkorligt ned på det täcka ansigtet, som man skulle trott vara copieradt efter en af Gratiernas. En försmågtande melankolie låg i de fina dragen så blandad med den lockande skalkagtigheten som framlyste ur de eldiga ögonen, att man ej wisste hwilkendera som rådde. Hennes röst klingade likt ljudet af en melodica, då hon wid inrådandet sade till Zefiren: "Förlåt söta Ni, att jag besvärar er så sent med min wisit, men jag är trött och genomfrusen och såg på hela trakten ingen annan boning än er; Ni torde wäl således vara så god och tillåta mig här en stund hwila ut och värma mig. Jag skall ej mycket incommodera er."

Zefiren war alltför artig kawaljer, att neka en skönhet något, i synnerhet en så bilig begäran som denna. Med en beleswenhet,

som wissade hans goda upfostran och umgånge
 i stora werlden, biidd han sin sköna gäst sitta
 ued wid den gnistrande brasan. Man serwe-
 rade the; den warma drycken fördröade rödnä-
 den på hennes kinder, som afwen uphöjdes af
 eldens sten. Samtalet blef alltmer lifligt, Ze-
 firen lutade sitt hufwud mot den skönas arel
 och hon lekte med des gyllene lockar. Men
 då han började bli alltför mycket förtrolig,
 droa den sköna sig undan; upstånd af detta
 moistånd, wägade han ett lindrigt wäld,
 men nymfen skyndade nu med låtsad för-
 skräckelse på dörren. Windguden förwånades
 i början öfwer hennes flykt, men sansade sig
 snart, hastade ut efter den älskwärda flyktin-
 gen och swor, att ej låta henne undkomma.
 Denna ilade nu med bewingade steg, snab-
 bare än Leonoras rytare hos Bürger, fram
 öfwer fältet, öfwer strömmar, skogar, dalar
 och berg och Zefiren stormade hwirfande i
 hennes spår. Stundom tocktes hon sagta far-
 ten; den fåra förföljaren kom henne då när-
 mare och bad henne, innerligt rörande, att ej
 undfly honom. Men hans böner, långt ifrån
 att hejda hennes flykt, syntes endast påskynda
 den. Med ökad hastighet ilade hon framåt,
 ställde kosan åt Steckholm, sprang genom
 gatorna, fram öfwer Nybron och up till det
 brinnande huset. Här war Zefiren nära att
 hinna henne, då hon med en hjeltremodig be-

Slutsambet kastade sig midt i lågorna och förswann i deras stöte.

Windguden genomträngdes af faså wid denna syn. I öfverraskningens första ögonblick wille han kasta sig efter henne, men han hejdade sig, emedan han, ehuru gud, likwäl ansåg badet altförr warnt, och beslödt att med sin anda bortslägga lågorna och därur rädda den förlorade skönheten. Ledd af sin blinda iswer berättade han också utföra denna föresats. Saknad och kärlek gafswo honom sin broder Boreas's styrka. Med wildt ansträngning blåste han i elden; men i stället att släcka den, utspredde han den endast ännu mer. Af den wäldsamma förtärande storm, som utgeck från dess mun updreswos i höjden colonner af eld och rök. Makor af gnistor och flammor jagades öfwer berget och till de kringliggande boningarna. Då Jeshiren märkte fruktidsgheten af sitt bemödande, harmades han däröfwer, blåste ännu håstigare och innan kort stod huset i alla fyra hörnen i lågor.

Nu dånade elåmstlagen från tornen, trummorna hwirflade, trumpeterna skallade kring gatorna, som upfylldes af springande människor, skrikande barn och förwirrade skrän. Snart blixtrade det på horisonten och karnernas dunder förkunnade än ytterligare den

timade olyckan. Nu öppnades i stadens förs-
skildta trakter scener af ett, dels ömfligt, dels
löjligt slag. Kring gatorna skallade det för-
farande ropet: elden är lös. Här såg man
soldater, båtsmän och matrosar skyndande om
hysrandra att hinna till sina larmplatser; där
tågade en dräng med en warentunna långsamt
ned åt sjön; där skrek en fullstörtad fåring
om hjälp att upstiga; här kom en spruta med
mycket buller tågande utför gatan och folket
skyndade åt sidan att lämna rum; här frågar
en spåd röst: war så god och säg mig hwar
elden är lös, och en brummande basstämma
svarar: det wet fan, eller det angår mig
inte. Här jämrade sig några pigor och gummor,
församlade i ett hörn, öfwer den olycka
som hotade staden genom den starka blåsten,
medan en tropp arbetsmanskap som marcheras
de till elden, swor öfwer dem, som gjorde folk
besvär på julastonen. Några gatpojkar roade
sig, att med sitt skrik öka den allmänna för-
virringen och ett par mamseller, som i en
loflig speculation ännu wandra åt staden,
wände blygsamt om till ladugårdslandet, i
hopp att kunna undanstjåla branden någon
åstådarens upmärksamhet och tända i hans
hjerter en mindre förstörande låga.

Klockan war sex om aftonen då eldswå-
dan

dan utbröt; pigor och drängar, gesäller och
 små jungfrur, lediga från sitt arbete, wan-
 drade i marknaden från stånd till stånd, be-
 traktande de granna warorna, ljusen och hwar-
 andra. Där stod ett par wid ett sockerstånd,
 Kawalieren trugande sin dame att emottaga en
 frut confect som julgåfwå; der ett tillkom-
 mande ägta par, fästmannen utwåljande en
 grann psalmbok, bunden i rödt safian, till pre-
 sent åt sin fästind; där ett redan gift folk
 wid ett brödstånd, nöjande sig med att handla
 en mäsing julkuse hem åt barnen. Pojkar af
 både bättre och sämre kläsen ströko omkring
 och ofredade flickorna, som dels i en gröfre,
 dels i en finare ton bådo att få wara i fred;
 halfdruckna karlar knuffade hwarandra och
 polisbejeningen spatserade med argus-ögon om-
 fring, att hålla hopen i spekt och ordning.
 Hastigt hördes äfwen här det förfärande ro-
 pet: elden är lös på Ladugårdslandet!
 Några som bodde där, skyndade jämrande sin
 wåg; mängden gapade först en stund på hwar-
 andra; men snart bestannade man sig och: Kom,
 lär of gå dit, war signalen till ett allmänt
 upbrott. Genast syntes gångarne liksom ren-
 sorade på folk. Här wänder sig en handels-
 man om mot disken med den begärda waran;
 men köparen är förswunnen och han lägger
 den swärjande tillbaka på sitt ställe; där till-

talar en annan sin granne och frågar: "Skall vi inte slå igen och gå vår väg?" Källare, wårdshus och frogar blefwo i ett ögonblick tomma, som om elden redan fattat i hela staden. Här swär en madam innanför dicken öfwer någon som skyndat ut, utan att betala; där upskrifwer en annan några stilling mer på en kunds räkning, förmodande att han i brådskan ej skulle så noga erinra sig rätta förhållanden; där hopsamlar en jungfru i bomullsklädning, med en mössa om 2 tum i diameter, håstad i nacken, glas och matportioner som endast till hälften blifwit förtärda, knotande för sig själv öfwer den orientiga eidswadån, som förstört för henne så mängen god uträkning för astronien; där upkommer tygaren ur källaren med ett fullt glas, men gästen som begärt det, är redan sin kos och i förargelsen dricker han helt ur det. Öfwer allt ser man långa näsor och gapande munnar.

Det inre af husen framställde icke mindre besynnerliga grupper. Här streko några barn, som deras Dadda sprungit ifrån för att skaffa sig underrättelser om elden; där lagade en stönhet, ensam lämnad af sin älskare, som af rummans dån kallades till casernen och nödgats öfwergifwa henne i ögonblicket af en wiktig förklaring; där larmade en snål fabriksägare, som i otid måst låta sina arbetare gå

till sprutan; där gladdes en bokhållare, slyssliatt att för sin patron framvisa weekans räkningar, åt den lyckliga eldsvådan, som i tid afväände principalens upmärksamhet från ett litet fel i additionen; där skyndade en piga från spisen ned på gatan och stannade där i ett så intimt samtal med en förbigående kamrat, att grötgrutan blir medbränd och hon wid återkomsten undfågnas af sin motmoder med julklopp af ett annat slag än den hon väntat; här skyndar en fattig hustru ned i porten och börjar där en noggrann undersökning med sina grannvinnor om eldens orsak och huru långt den kan sträcka sig; då hon återvänder till köket finner hon lutspannan kullstjeln, ljuset nedbrunnet och katten maktigt spisande på det, till julstök ämnade köttstycket, som han bemåttigat sig, o. s. w.

Wädeliden hade nu nått sin största höjd. Några af de arma innewånarena i det brinnande huset sågo med torra ögon men sörtwiflan i hjertat, sin lilla egendom upgå i rök, utan att kunna börja något därpå, glada att hellska hafwa undsluppit med lifwet; andra sprungo gråtande omkring, sökande under gålorna rop, den ena sitt barn, den andra sin man, den tredje en sjuk anhörig, om hwilkas öde de woro owissa. Deras klagan blandades med eldens sprakande, stormwindens tjut och de

släckandes rop. Ett dystert, rödgult sken upplyste hela staden och gaf jemte klockornas dofwaljud, det ryswärda upprådet en ännu mer förfärligt, olycksbådande gestalt.

Utskådaren som icke endast ledde dit af en tanklös nyfikenhet, hade likwål härwid tillfälle till ett par anmärkningar af mera glädjande beskaffenhet. Han såg där nämligen en hög Herre, som lämnat sitt palats och försakat astoneus nöjen, för att hastia till detta förstyringens hemvist, med sin närvaro upmuntra de arbetande, sjelf wäga sig i farans granskaf och med klokt förutseende besatta årgårdar, som bidraga till förekommande af eldens widare utbredande, samt ej före lämna stället, än all fara för tractens säkerhet war undanröjd.

Han hade widare tillfälle, att här änyo beundra Stockholms förträffliga eldsläckningsanstalter, hwilka med någon liten omsörg kunde göras ännu bättre. Ehuru det brinnande huset war på båda sidor omgifwet af små trädskojar, som man hwarje ögonblick fruktade att se dela des öde, i synnerhet den, hwaråt blåsten låg, och stället war aflågsset från watten, blef dock genom arbetarens mod och outhärdighet hela granskafet räddadt från den ördwelse, hwarmed det hotades. Omgifne af

röf och lågor samt tillika öfverflöjda af waternskurarne, klättrade några fåcka karlar upför taken och bibehöllo sig där med ståndagtighet, till des brandseglen hunnit updragas och husen woro utom all fara. Genom alla dessa bemödanden blef efter twänne timmars förlopp eldswådan fullkomligt dämpad, stadens innewånare befriade från sin fruktan och åskådarena i tillfälle, att återwända till marknaden, till sina hem eller till de nöjen och förrättningar de öfwer gifwit. Stockholms hederwårda publikum hade sedan under julhelgen den tillfredsställelsen, att hoptals anställa wallfarter ut till Tystbagarsbergen och begäpa de qwarstående skorstenarna, askan och de fringspridda bränderna efter den förstörda boningen.

Zefiren insåg snart, att hans harm på det brinnande huset war lika dåragtig, som hans försök att rädda föremålet för sitt begär. Han aflågsnade sig således därifrån och ditsände sedan under de följande dagarna endast då och då en saga suck, som fringslågtade askan och klagande smög sig bland ruinerna.

Uinstiftaren af hela denna olycka, människoslägtets fiende, som bland lågorna återtagit sin rätta gestalt, swåfwade imedlertid med innerlig förnöjelse omkring i luften, och nickade småleende åt andarne som fringhwärf.

de honom och med smickrande låsford urhöjde sin fursies talanger och drifstighet. Snart märkte han likväl att hans magt ej war tillräcklig mot sprutorna, wattenet, brandseglen och arbetsfolkets iswer. Med innerlig harm såg han branden allt mer aftaga och sluteligen släckas. Han årnade wå: göra ett nytt för- sök att återtända den; men då hans tjenare i ödmjukhet påminde, att Julen war inne afwen för dem och de behöfde hwila öfwer helgen, afstod han från sin föresats, gaf dem tillstånd att gå hem, samt lofwade innom sig, att en annan gång göra sin sak bättre.

I detta episka poem på prosa torde någon förebrå mig ett och annat qui pro quo, en och annan förblandning af tid och rum, såsom att jag låter Satan och Jesiren dricka the, att Stockholms skyddsengel uppenbarar sig i en så föga ånglalik gestalt o. s. w. Men utom det jag skulle kunna swara, att det ej är tillbörligt att anmärka sådana småsaker, kan jag förswara mig med så mången wördnadsward auctoritet t. ex. catoliken Camoens, som låter Venus och Gracerna unsådana Vasco de Gama och hans följeslagare, Gyllenborgs, som låter Äge, Neptun och alla den Grekiska mythologiens hjeltar spela en så stor role i De

get öfver Bäst. m. m. Skulle åter någon
 använda att denna eldsvåda, lik så många
 andra, kunnat hafwa en ganska naturlig ord-
 sak, såsom ett fullfallit lius, en sprucken kakel-
 lagn eller något dylikt, så svarar jag: min go-
 da läsare, du känner icke den onda princi-
 pens verkningssätt, hwarom man kan se
 vidare i recensionen af Trollpackan Kapten
 Elm i Upsala Litteraturtidning. — För öfrigt
 och emellan sagt, bryr jag mig icke så mycket
 om critiken, och skall lätt trösta mig deröfver
 endast du köper min skrift, älskwärda allmän-
 het.
